

Çeviren:
Pinar Savaş

NEW YORK TIMES
ÇOK SATANI

SUN-MI HWANG

UÇABİLECEĞİNİ hayal eden TAVUK

GENÇ
T
TİMAŞ

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 38

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Pınar Savaş
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Haziran 2020
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 4931

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3394-2

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com  genc_timas
  genctimas



Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık
Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No** | 16086

© 2002, Sun-mi Hwang
© 2020, Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Nurihan Kesim Telif Ajansı aracılığı
ile Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım
amacıyla yapılcak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz,
yayımlanamaz.

ÖVGÜLER

“Bu mücevher gibi romandaki dünyanın anlattığı her şey harikadır, aşkın altında yatan özlemle ve hayallerimizi kuşatan serüvenlerle örülmüştür.”

**Kyung-Sook Shin, *Lütfen Anneme İyi Bak* adlı kitabın
NY Times Çok Satanlar yazarı**

“Uçabileceğini Hayal Eden Tavuk, insanla hayvan arasındaki sınırları yok eder. Basit ve tutkulu arzularının şaşırtıcı yerlere götürdüğü bir tavuğun son derece yoğun kişisel yolculuğuna konuk oluruz. Bu eğlenceli ve aynı zamanda duygusal masal, gençler ve yetişkinler için yazılmış *Charlotte’un Ağ’dır*.”

Krys Lee; *Drifting House* adlı kitabın yazarı

“Yaşam hakkında son derece başarılı bir alegori... *Charlotte’un Ağ* ve *Martı* gibi klasik bir damar... Her yaşta okurlara hitap eden mahir bir fazilet dersi.”

Kirkus Reviews

“Yalın ama insanı hemen içine çekiveren bir masal...”

Publishers Weekly



BİR DAHA YUMURLAMAYI REDDEDİYORUM!

Yumurta yuvarlandı ve kümes teline takılınca durdu. Filiz yumurtasına baktı: Kanla lekelenmiş tebeşirimsi bir yumurta. İki gündür yumurtlamıyordu. Bir daha da yapabileceğini sanmamıştı ama işte küçük, hüznü bir yumurta daha.

Bunu tekrarlayamam, diye düşündü. Çiftçinin karısı bu yumurtayı alır mıydı acaba? Giderek daha küçüldüklerinden yakınlık hepsini toplardı. Çirkin olduğu için bunu bırakmazdı ya, öyle değil mi?

Filiz ayağa bile kalkamıyordu, bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü ağzına lokma koymadan yumurtlamıştı. İçinde daha kaç yumurta kaldığını merak etti, bunun sonuncusu olmasını umdu. İçini çekerek dışarı baktı. Kafesi girişin yakınında olduğu için tel örgülerin ötesini görebiliyordu. Kümesin kapısı pervazına tam oturmuyordu, aralıktan bir akasya ağacı görünüyordu. Filiz bu ağacı çok sevdiği için aralıktan içeri giren kış ayazından da, ağır yaz yağmurundan da yakınmazdı.

Filiz yumurta tavuğuydu, yani yumurtlaması için besleniyordu. Kümese geleli bir yılı aşmıştı. O zamandan beri tek yaptığı, yumurtlamaktı. Ne kanat çırparak çevrede dolaşabiliyor ne de kendi yumurtalarının üzerinde kuluçkaya yatabiliyordu.

Kümesin dışına çıkmışlığı yoktu. Ama ne zaman bahçede sevimli civcivleriyle koşturan bir tavuk görse Filiz gizli bir arzuya kapılırdı, yumurtlayıp civcivinin yumurtadan çıkışını izlemeyi düşlerdi. Gerçekleşmesi olanaksız bir hayal. Kümeste bir meyl vardı ve yumurtalar bir engelin öte yanına yuvarlanırlar, annelerinden ayrılırlardı.

Kapı açıldı ve el arabasını iterek çiftçi içeri girdi. Tavuklar sabırsızlıkla gıdıkladılar, bir şamata koptu.

“Kahvaltı!”

“Açım! Açım!”

Çiftçi bir kova yardımıyla yemi serpti: “Her zaman çok açsınız. Bari buna değsin. Bu yem ucuz değil!”

Filiz ardına kadar açık kapıdan bakarak dış dünyaya odaklandı. Uzun süredir iştahı yoktu. Yumurtlamak da istemiyordu. Çiftçinin karısı yumurtalarını her alışında yüreği bomboş kalıyordu. Yumurtladığında duyduğu gururun yerini hüznü alıyordu. Bu işi bir yıl yaptıktan sonra tükenmişti artık. Ayağının ucuyla bile yumurtasına dokunamıyordu. Ayrıca kadının yumurtaları sepete koyup götürdükten sonra onlarla ne yaptığını da bilmiyordu.

Dışarıda hava pırıl pırıldı. Bahçenin ucundaki akasya ağacı beyaz çiçeklere bürünmüştü. Tatlı kokan esintiyle birlikte kümese kadar gelerek Filiz’in yüreğine doluyordu. Filiz ayağa kalktı ve başını kümes tellerinden dışarı uzattı. Çıplak, tüysüz ensesi tele sürtündü. Yapraklar yine çiçeklenmişti. Onlara imreniyordu. Gözlerini kısarak bakarsa açık yeşil renkli tomurcukların olgunlaşıp kokulu çiçeklere dönüşmesini izleyebiliyordu. Kümeste kapalı yaşadığı her gün akasya ağacını izlemişti. Birkaç gün sonra kar gibi yağacak çiçeklerini dökecek ve yeşil yapraklarla kaplanacaktı. Yapraklar sonbahar sonlarına kadar

yaşayacak, sararacak ve yavaşça döküleceklerdi. Filiz yaprakların solup da düşene kadar sert rüzgârlara ve ağır yağmurlara dayanmasına hayrandı. Bir sonraki ilkbaharda açık yeşil renkte yeniden doğduklarını görünce öyle heyecanlanırdı ki!

“Filiz”, dünyanın en iyi adıydı. Bir filiz yaprağa dönüşür, dökülüp de kokulu çiçekleri besleyecek gübreye dönüşene kadar da rüzgârı ve güneşi kucaklardı. Filiz de tıpkı akasya ağacının sürgünleri gibi yaşamının bir şeye yaramasını istiyordu. Bu nedenle kendisine bu adı takmıştı. Kimsenin ona “Filiz” dediği yoktu, yaşamı bir filizinkini andırmıyordu ama yine de bu isim kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Bu, sırrıydı onun. Kendine bu adı verdiğinden beri kümesin dışında olanları da fark etmekteydi: Ayın döngülerini, güneşin doğuşunu ve batışını, çiftlikteki hayvanların ağız dalaşlarını.

“Hadi bakalım, yemlenin de bol bol yumurtlayın!” dedi çiftçi. Ne zaman tavukları yemlese bunu söylerdi, Filiz’e fenalıklar geliyordu bu cümleden. Adama aldırmayarak çiftliğe baktı.

Dışarıdaki hayvanlar da kahvaltı etmekle meşguldüler. Geniş bir ördek ailesi bir yemliği çevrelemişlerdi, kuyrukları gökyüzünü gösteriyordu. Başlarını kaldırmadan yemlerini yutuyorlardı. Yakındaki yaşlı köpek de tıknırmaktaydı. Kendi mama kabı vardı ama horozun saldırısına uğramadan önce yiyeceğini mideye indirme telaşındaydı. Bir keresinde horozu karşı çıkmış ve yediği gaga darbesi burnunu kanatmıştı. Horozun ve tavukların yemliği kalabalık değildi çünkü civcivleri yoktu. Telaşsızca yiyebilirlerdi. Horoz yine de ihtiyar köpeğin mama kabına sataşıyordu. Köpek kuyruğunu kısıp hırladığında bile geri çekilmeyerek çiftliğin lideri olduğunu pekiştirmek ister gibiydi. İlham veren uzun kuyruğu, parlak kırmızı ibiği, korkusuz

bakışları ve keskin ötüşüyle yakışıklı bir horozdu. Şafakta öter, ondan sonra da arazideki tavukların peşine düşerdi.

Filiz serbest dolaşan tavukları görmeye dayanamaz ve kendini kümeşe iyice hapsolmuş hissedirdi. O da horozla birlikte gübre yığınının eşelemek, onunla yan yana yürümek ve yumurtalarının üzerinde kuluçkaya yatmak istiyordu.

Boynunu tellerden dışarıya ne kadar uzatırsa uzatsın, ördeklerin, ihtiyar köpeğin, horozun ve tavukların birlikte yaşadığı araziye çıkamıyor, tellere takılan tüylerini yolduğuyla kalıyordu. O tavuk dışarıdayken ben neden kümeteyim? Horozun ve öbür tavukların organik olarak beslenen yerel Kore kuşları olduğundan haberi yoktu. Kendi başına yumurtladığı bir yumurtanın, ne kadar kuluçkaya yatarsa yatsın asla dölleneceğini de bilmiyordu. Bilseydi, yumurtasının üzerinde kuluçkaya yatma hayalleri kurmazdı.

Ördekler yemlenmeyi bitirip akasya ağacının altında sıraya girdiler, yakındaki tepede duran farklı renkli, biraz daha küçük bir kuşa doğru badi badi yürümeye başladılar. Başlı akasya yaprağı gibi yeşildi ve belki de ördek değildi. Ama ördek gibi vakvaklıyor ve badi badi yürüyordu. Filiz'in bir yaban ördeğinin çiftliğe geldiğinden haberi yoktu, sadece farklı görünüyordu. Çiftçi onu da beslemeye geldiğinde hâlâ dışarıyı izliyordu. Adam önceki günün yeminin yemlikte olduğu gibi durduğunu görünce başını salladı ve "Neler oluyor burada?" diye mırıldandı. Genelde yemi döker ve yumurtaları toplayan karısı gelmeden önce kümeden çıkardı. Ama bugün karısının işini de o yapıyordu. "Bir şey yemiyor bu günlerde. Hasta olmalı." Memnuniyetsiz bakışlarla Filiz'e baktı. Yumurtasını almak için uzandı ama parmakları değer değmez yumurta ezildi ve yüzeyinde ince kırışıklar oluştu. Filiz şok geçirmişti. Küçük ve

 irkin olduğunu biliyordu ama yumuşak olacağını hayal bile edemezdi. Kabuğu sertleşememişti demek ki! Çiftçi kaşlarını çattı.

Filiz yüreğinin acıdan kavrulduğunu sandı. Yumurtaları her alınışında duyduğu üzüntünün bu seferkiyle kıyası mümkün değildi. Boğazına hıçkırıklar oturdu ve tüm bedeni sertleşti. Zavallılık, kabuğu oluşamadan çıkmış dışarıya. Çiftçi yumuşak yumurtayı araziye fırlattı; Filiz kanatlarıyla gövdesini sararak gözlerini yumdu. Yumurta hiç ses çıkarmadan kırıldı. İhtiyar köpek hantal adımlarla yanına gidip yalamaya başladı. Filiz'in yaşamında gözlerinden ilk kez yaşlar s z ld . Bir daha yumurtlamayacağım! Asla!